

ПЪРВИ СНѢГЪ

Първи снѣжецъ стели
Чергитѣ си бѣли
По ширни простори
И по равни двори.

Сѣйте се, снѣжинки,
Вкупомъ на дружинки,
Покрийте полята,
Завийте нивята!

ЗИМА

Върла зима се задава,
Вѣтрѣ вие съ бѣсъ;
Ей кожуха си надява —
Иде дѣдо Мразъ!

Иде съ буйни вихри снѣжни,
Съ гладъкъ, дебелъ ледъ;
По прозорци цвѣта нѣжни
Нарисувалъ вредъ!

И пързалки за децата
Ще има сега!
О, какъ тупкатъ имъ сърдцата,
Катъ вали снѣга!

Д. Данаиловъ

ЕЗИКЪТЪ НА ЖИВОТНИТЪ

Народна приказка

Едно време единъ очаръ, като пасалъ стадото си, видѣлъ, че гори единъ храстъ.

Като стигналъ до огъня, той чулъ гласъ:

— Овчарко, избави ме, ще изгоря!

Овчарътъ погледалъ въ огъня и видѣлъ една змия се задушва отъ дима, пищи, съска и не може да излѣзе.

— Ще те извадя, — казалъ овчарътъ, — ала ме е страхъ да не ме ухапешъ.

— Не бой се, овчарю, заклевамъ ти се, нѣма да те ухапя, — замолила се още по-жално змията.

Овчарътъ прострѣлъ тоягата си, змията се свила около нея, и той я издърпалъ изъ огъня.

— Е, — рекла змията, — много ти благодаря, овчарко!